

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: PAA BJERGET

Citation: Aarestrup, Emil: "PAA BJERGET", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid69576/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

PAA BJERGET.

Paa Stien nedad Bjerget
Var vi saa godt som ene;
Omkring os stumme Klipper
Og tause, grønne Grene.

Der løb saa mange Kilder
Langs Mosset ned i Kløften,
Der stod saa mange Skarer
Forglemmigei paa Grøften.

Den aldrende Duenna
Gik langsomt Veien hjemad;
Men hun, den unge Skjønhed,
Tilbage meer, end fremad.

Da hun tog Hatten af sig,
Fri i det Fri, paa Bakken,
Saae man først ret den runde,
Yppige Form af Nakken.

Jeg fulgte langsomt efter,
Jeg maatte Skridtet dæmpe;

Jeg havde ondt at gjøre
Ved mine Fjed at lempe.

Togange hun sig vendte —
Saa paa mig — forestil Dem!
De Blik begriber Ingen,
Som ei saa Mage til dem.

Der var i deres Heften,
I deres Pliren Noget —
Hvis der kan hexes, skeer det
Ved Hjelp af Øielaaget.

Bag denne gamle Træstub
Et Baand, et løsnet, bandt hun —
Og hvor Markisen luffer
Paa Hjørnet der, forsvandt hun.

Jeg skimtede i Mørket
— Skjøndt under Hjerteklappen —
De lysegraae Kamascher
Et Stykke op ad Trappen.

Saa ranke, støbte Former,
Saa marmorglatte — Himmel!
Blandt hundrede Antiker
Var jeg ei halv saa svimmel.

VED HUSET.

—
Jeg stod — Gud veed hvorlænge —
Heldet mod Husets Pille —
Kun Aftenstjernen lyste,
Og det blev mørkt og silde.

Men fra Balkonen trængte
— Igjennem Blomstervrimlen —
Smeltende Accorder,
Som om de kom fra Himlen.
